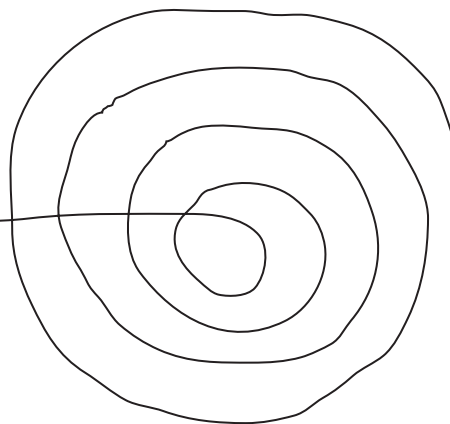

Mon in þe mone stond ant strit*

Ember a Holdon

Egy ember áll a holdon imbolyogva,
hogy le nem veszekedik, az csoda,
a terhét villáján görnyedve hordja,
és félelmében vacog, mintha a
hideg gyötörné, vonná hóba-fagyba;
a göncét tépi száz tövis boga.
Senki nem tudja, mikor van nyugalma,
s hogy miféle rongy rajta a ruha.

Ez az alak vajon hová mehet?
És mért koptatja talpa a rögöt?
Semmi nem érdekli, csak ténfereg,
ő a leglassabb a tetvek között.
Eleve itt tehetetlenkedett
sövényét toldva? Vagy úgy költözött?
Forgatnia kell a baltanyelet,
mielőtt leszállna az esti köd.

Bárhogy került a Holdra ez az ember,
akár születésétől nőtt fel itt,
most úgy áll, mint egy barát a kereszttel,
csak ő a villáján támaszkodik.
Úgy fél, hogy lépni is alig mer,
tudom, hogy rajta semmi nem segít;
tilosba vágott réges-régen, egyszer,
s a csősz lefogalta a gönceit.

*„Ha már megtörtént, vidd, amit szereztél,
jó lesz a sövénybe az a nyaláb,
s üzend a csősznek meg: ha jó keresztény,
estére vendégségbe jöjjön át!
Emígy vele szörnyű ivásba kezdjél,
az asszony töltse neki a piát,
s mikor már az asztal alatt keresgél,
vedd vissza tőle szépen a ruhád!*

*Süket vagy, ember?! Hé, neked beszélek!
Az ördög törjön rajtad száz botot!
Figyelj már rám, és válaszolj, nem érted?!
Nem ismeresz jómodort, te átkozott?!”
Az is lehetséges, hogy hullarészeg,
esetleg túlságosan jóllakott;
látom, hogy bénázik, és esz a méreg,
ő meg csak bambán néz és imbolyog.*

(Horváth Viktor fordítása)

*Az anonim vers a Harley 2253 jelzésű 14. századi kéziratból származik.
A Harley-kódex a legkorábbi ismert szövegmű, amely profán, közép-
angol nyelven írt költeményeket tartalmaz.

Köszönet Najbauer Noémi Máriának a nyersfordításért.

Vitorlák

Sirokai Mátyás

Leszálok. Aligha lábakra. Mozdulatlan
kutyafalka-bozót, egész a széléig,
képszakadtáig. Még épp emberi
lépték, ember nélkül. A horizont ínyéből
szárazra húzódtak a vitorlák. A nevetők.

Miközben árkádok, még akadémiák,
szem-nem-járta sorok. Szabad
vezetékek. És roham, torzítóra
kötött tájon. Négy szürke hát közé
szorítva: süvölt a zenekar a felhős
ég alatt.

Betonkockákból, földre döntve
a szó: TÁJ. És öröm, elszórt kövek,
kihangosított sercegés. Forró szél,
szélek.

Két külön idő.
Nem beszél. Mindig hallgat.
Parancsait, állítólag, lejegyezték.
Mi van, ha félreértette a falka.
Fogat fogért, ajándék. Vagy áldás.
Szemet szemért.

Menyhért Anna

Mikor mi jön

Sietek, mondja Anna,
bepótolom az elveszett éveket.
Sokat és gyorsan írok,
verseket.

Annának vers,
Annának tanulmány,
Annának szex,
Annának penge agy.

Sietek, mondja Anna,
nem írhatok most,
konferenciára
nem mehetsz.

Előcsalom a rímeket.
Jó, jó, tudom,
nem kéne,
nem is nagyon jön össze.

De hess,
Anna,
hess,
ez most az én időm.

El nem küldött (Email)

I'm sorry
a telefonért
de csak most esik le
miért
álarc le
a szemeid
megkavartak megint
vigyázz rájuk
hogy ne csináld
álarc vissza
chat tovább
jó éjszakát

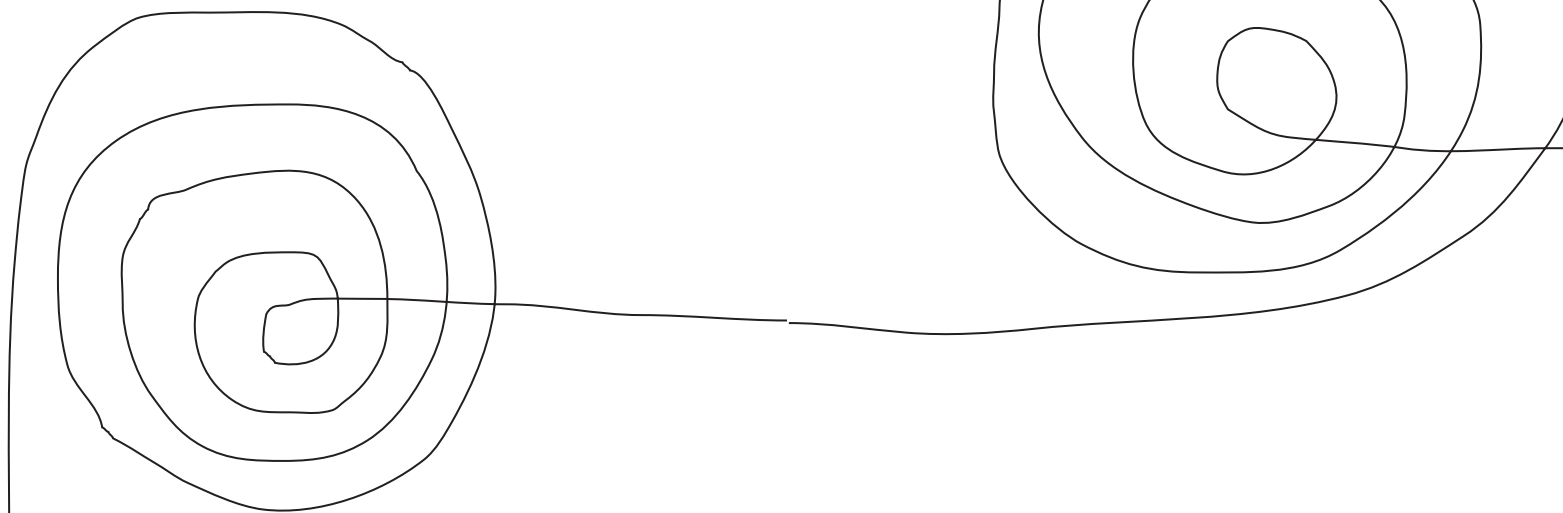
Jó

Akkor szakítsunk,
mondod,
szerdán, nyolctól,
jó lesz akkor?

Láthatatlan demonstráció

Erőfeszítéseim nem láthatod.
Nem érdekes, elég, ha én
tudom, egész nap ki volt
kapcsolva a telefonom.

Nem hívsz, de nem is tudnál.
Mára nekem épp ennyi kell:
vagyok, egyedül, erős.
(Holnap bekapcsolhatom.)

Ami maradt

— Mennyi por! —
 húzod végig vállamon ujjad.
 Mindenütt csak por.
 Falevelek ráncaiban, ablakpárkány vékony sávján,
 könyvespolc sarkában, csészék hajszálrepedéseiben.
 Port szuszog az utca és port nyög az ágy.
 Szádba port kanalizok, fújva míg kihűl,
 kavargó íze nyelveden.
 Csókod is csak por, nyakam viszket tőle.
 Ha fádom, testemre portakarót terítesz.
 Sima szemhéjamra por szítál,
 míg ereinkben nehezedik az idő.

Ughy Szabina

Balaskó Ákos

Váróterem

Egy ideig még hallom, ahogy a váróteremben
 bekapcsolva hagyott hangszóróban
 valaki szuszog, hátratulja a széket, távolodik.
 Csak a kásás sustorgás marad.
 Mellettem hátizsák, utazótáska,
 egy albérlet és az otthon közti
 maradék élet.

Ülök és várok, mintha
 bármelyik pillanatban a nevemet hallhatnám.
 Közben azt képelem,
 épp most simítanak végig egy arcot,
 ejtenek le csészét,
 csuknak be ajtót.

De aztán nem hiszem el.

A kéz simít, mégis állni látszik,
 a csésze esik, nem ér földet,
 az ajtó csukódik, résre nyitva marad.

Várok én is, mint általában.
 Indulás és érkezés közt félúton.
 Visszafordulni nem lehet, érkezni ki tudja hová.
 Kint üres, hideg vágányok,
 bent a bekapcsolva hagyott hangszóró zúgása.

Szajnazöld

Lehet, csak ez az egyedüli módja,
 ha láthatom Párizs suta-nyarat,
 végigbarangolva a Rue Daguerre friss,
 szinte csorgó illatú pultjait;
 ha a metrók buja gyökerzetében
 felszívódhatom, vagy ha reggel egy
 kávéház utcafronti asztalánál
 light-cigarettám gőzölöghet el

Lehet csak így sejthetek valamit
 meg abból, hogyan hajolsz egyre jobban
 a szíved felé, miért dobod el
 ok és okozat rideg logikáját,

s magába mindezt miként rejtheti
 szemednek szajnazöldje.

A csiga meg a háza

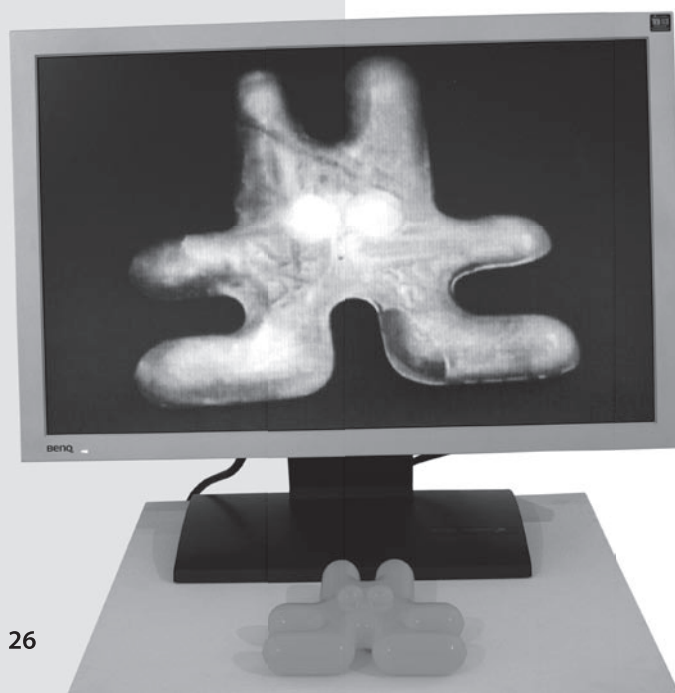
Szorult egy kis időm, s lám azt is elfecsegném:
 had idézzek plíz, az utcákra holmi színt
 (e célnak megfelelhet még a hobbi-szint)
 hiába az őszi... pillanat... (az ujjam elgémbe)

Bocsi, ...so, hiába az őszi Tobblone:
 minden elkésett zöld és forraltbot-vörös,
 ha privát havi vérzésnek számítható be
 csak egy árva nap is, ha nélkülöd-özös!

Úgy sacc/kb. Most ébrednék veled
 maximum 5 perc: ágy — konyha — vissza az ágyig
 (Te főzöd a KvM, én hozom múzlidet)
 Csiga vagy háza?*

...

S ablakon túl kéményekből hamvad az őszi...
 imhol az ok, miért a pléd alatti lét!
 s a csiga házában nyármaradék időz.

* szinoníma: ld. Nagy- vs. Kiskifiség